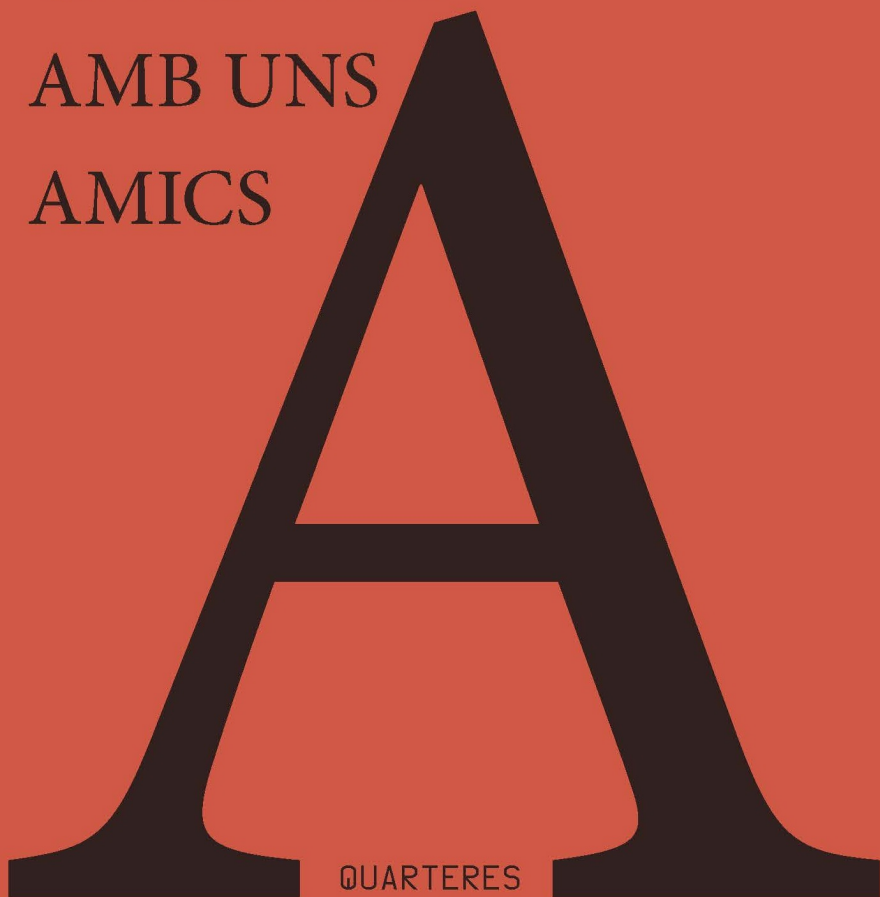

Misael Alerm

CAMINAVA
AMB UNS
AMICS

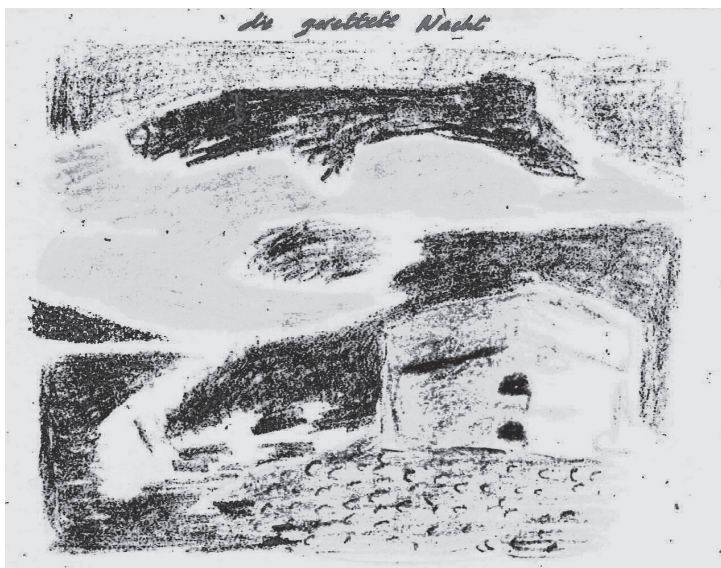

QUARTERES

CAMINAVA AMB UNS AMICS

Misael Alerm Pou

Epíleg de Carles Dachs Clotet

Caminava amb uns amics

Misael Alerm Pou

Primera edició: març de 2022

© del text i les il·lustracions: Misael Alerm Pou

© de l'epíleg: Carles Dachs Clotet

© 2022 Tushita edicions

www.tushitaedicions.com

info@tushitaedicions.com

Disseny i maquetació: Sir Gawain & Co.

Col·lecció dirigida per Pau Gener i Enric Soler

Tots els drets reservats. No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Imprès a: Romanyà Valls

ISBN: 978-84-123938-9-7

Dipòsit legal: B 3950-2022

Thema: DCF, 1DSE-ES-J, 2ADC

IBIC: DCF, 1DSEJ, 2SDC

Índex

Introducció	9
1 Caminava amb uns amics	15
Bellmunt	17
Barcelona	18
Austerlitz	19
Roma	20
La Doma	21
Montnegre	22
Tibidabo	23
Tarragona	25
Pubixol	26
Lisboa	27
Vallvidrera	28
Creueta del Coll	29
Marata	31
Santa Coloma de Cervelló	32
Puiggraciós	34
el Polvorí	36
Tolosa	37
Solsona	39

2 La catxaruda	41
1.	42
2.	43
3.	44
4.	45
5.	46
6.	47
 3 Tarragona Caterina	 49
La Budellera Elna	50
Tarragona Caterina	51
Marata Josep	54
 AMICS CAMÍ , de Carles Dachs Clotet	 57
Nota	69

Introducció

Un amic deia, sobre l'amistat: «l'amistat no ha establert cap institució a la terra. Cap religió no l'ensenya». I un altre: «Si elimines de la naturalesa de les coses els lligams afectuosos de la benvolença, cap casa ni cap ciutat no podran aguantar-se dretes, ni tan sols perdurarà el conreu dels camps.»... Si posem damunt la taula la paraula *amic* és perquè volem parlar, de fet i sobretot, del lligam; en aquest cas del lligam d'uns, els nostres, siguin vius o morts, humans, animals o plantes, imaginaris o reals. Què entenem, per lligam? És allò que fa món i que permet que les coses romanguin; el que vincula temps i sentit i, per tant, la qualitat d'experiència de la realitat que tenen algunes coses, algunes situacions en nosaltres, que fulguren com aparicions en l'entorn hostil que impera.

Al somni contemporani de l'home aïllat, fet a sí mateix, impenetrable, que ha desistit de saber res de si mateix perquè ja no s'acosta a cap altre —de fet, sí

que voldria acostar-s' hi, però sense posar-se en joc— nosaltres hi contraposem el lligam, que no s'esdevé sinó és amb l'altre, com una manta que només abriga si es comparteix. Com diu una amiga, l'amistat entesa com «una obertura en l'interior que ens permet sortir i rebre des de fora quelcom que ja ens pertanyia»...

Una forma de domini que desenvolupa la seva força material i comença a subjugar móns, sempre es pot percebre, per subtils o fantasmagòrics que siguin els seus moviments, per qui vol mirar el seu entorn de cara (encara que ens saltin els cabells pel pànic). Per exemple: Dickens i Morris, per dir dos noms que estíem, i tants d'altres anònims, fossin luddites, socialistes utòpics, vells tradicionalistes, etc. van percebre i lluitar contra la fase d'acceleració del capital en el moment en què just es percebia com a força destructora emergent de móns i de vides. Com un altre amic va formular, només podem veure la història humana com un seguit de desastres —cada cop més propers en el nucli generador de calamitats que rep el nom d'Occident. Qualsevol vida —o part d'una vida— que ha combatut aquesta inèrcia, conscient o inconscientment, ha sigut esclafada...

Dit això, amb els amics del llibre compartim un món perquè percebem que es mor: els llocs que estimàvem són envaïts per la figura del turista (sigui d'on sigui i es passegi per on es passegi: ja sigui a la plaça on anàvem a jugar, ja sigui per la paraula, ja sigui pel bosc, tant hi fa), els polígons o els plans d'urbanisme pacificador; els camins s'esborren, el món natural —per dir-ho així, separadament— i les fonts llangueixen; la feina ens pren les millors hores del viure; els usos i el parlar quasi materials dels pares s'esborra... Nosaltres —jo i els meus, els meus amics— experimentem la nostra època, per damunt de tot, com un empobriment general de tots els móns. Aquest empobriment, com si el desmuntatge peça a peça de casa nostra es tractés, el veiem i el visualitzem fer i desfer a una velocitat que espanta. I a cada moment que passa sense que hi fem res, tots quequegem més, el parlar s'abarateix, perd fondària, es deslliga del món.

D'altra banda, si pensem que el nostre món es mor és perquè sabem que era i encara és ben viu: ho és sempre allí on l'experiència del lligam es funda o es renova. Quan un poble es construeix una casa de la festa, per a tots; quan una altra vida reviu dins nostre en un poema; quan fem tornar a la policia, els fatxes

o els turistes a casa seva (també el policia, el feixista i el turista de dins); quan els gestos dels nostres —gestos vocals, gestos manuals, gestos comuns, etc.— renoven el pacte amb les noves generacions; quan les noves generacions tallen amb els gestos violents heretats que les llasten; quan una zona de resistència, o una zona de vida, o una zona natural és defensada; quan, havent traït amics i móns, entenem el reclam del món, d'un món, i la crida d'un amic i, finalment, les assumim.

Que el desposseïment sigui evident, que la irreversibilitat de la fi de cada món sigui present com un espectre lluminós en els silencis, en les ansietats, en les addiccions, en les somatitzacions, en una certa atracció pel sabotatge, o en l'ambigüitat de les darreres revoltes, és insuficient. Cal pensar què es vol, cap a on tendeix el lligam —que tendeix a una vida exempta de dominació, en un sentit fort. I cal explicitar aquesta inclinació, fer-la pública, trobar-nos (més enllà de les pantalles, no hauria de caldre dir-ho), propiciar allò que se n'ha dit esdeveniments. Parlar, parlar, parlar, fer fonda la parla en l'assumpció del lligam, que arribi, que obri les portes i balcons dels altres. Això, que en tants moments i en tants llocs diferents s'ha donat

com a relació natural entre amistats i enemistats, que ha gaudit de gran vigor en llocs on avui en dia s'hi practica una tristesa activa, significaria, tot just, tornar a disposar d'una taula de treball, la possibilitat d'un inici.

D'aquí aquest text d'introducció i d'aquí els poemes, dues articulacions (i potser no caldria dir-ho: totes dues deutores de tanta gent i de tants móns!...). L'una voldria entrar per la porta, trucant, i l'altra pel balcó.

1 | Caminava amb uns amics

La policia vetlla per l'ordre de les coses mitjançant les armes del desordre i regna sobre allò visible mitjançant la seva activitat imperceptible. Les seves pràctiques quotidianes — segrestar, colpejar, espia, robar, forçar, enganyar, mentir, matar, estar armada— cobreixen el registre complet de la il·legalitat. Heus ací perquè la seva existència mai deixa de ser, en el fons, inconfessable. Per ser la prova que allò legal no és real, que l'ordre no regna, que la societat no se sosté donat que no se sosté per sí mateixa, la policia es troba infinitament expulsada cap a un punt del món cec al pensament. Perquè per l'ordre que regna és com una marca de naixement enmig del rostre. És l'actualitat i la permanència de l'estat d'excepció, el que tota sobirania voldria ocultar, però que regularment es veu forçada a exhibir per fer-se témer. (...) La policia, en el seu funcionament quotidià, és el que persisteix de l'estat d'excepció en una situació normal.

Ara, Comitè invisible.

Cantàvem més de pressa que no corria el tren, balancejàvem els braços perquè la veu no era suficient, convergiem amb les nostres veus en una aglomeració on ens sentíem bé.

Contemplació, Franz Kafka.

Bellmunt

Buscàvem arreu un inici. Pertot, però, hi havia por: la que fa ballar l'amor, la llengua muda, la flor tan blanca que parla fluix, que dormen els sentits i d'això es desperten, venia massa d'hora. D'altres, nostres tots, ja no ho farien. Congost avall la merla amb fressa clara floria, allí la por també hi cantava: rialles, colors, els blaus de dins, un riure negre al front es guixaven.

Ocells i riu dansaire, perquè us han humanat, també voldríeu sentir el foc que peta al marge des del cau del temps del son, que s'ha abolit.

Caminava amb uns amics. Dèiem males herbes i volíem dir nosaltres. Ens plovia la pols, ens esteníem pels marges. Al pit la tristesa del cos per al treball. A les cames una música (per més malament que soni la sentim): cap allí caminàvem

Tushita edicions

QUARTERES_10